

Одаитѣ, една кола се отлжчи и се таркулна къмъ селото. Другитѣ спрѣха насрѣдъ пята. Подирѣ отлжчената се затече единъ старецъ, маха съ ржце, маха и като разбра, че тая кола нѣма да се върне, той се върна.

На другата нощъ камбанката на Карамановата шия запѣ предъ Ненчовата вратня. Ненчовата майка скокна, грабна една главня отъ огнището, запали газеничето и като потуляше свѣтлината съ шѣпа, излѣзе да посрещне сина си.

— Ела, мале да видишъ, какво имане съмъ ти донелъ въ прешова!

Старата приближи до колата, откри газеничето, подигна го и изтрѣпна: на колата тя видѣ едно гюль-момиче, стои правичко.

Ненчо пусна синджиритѣ и сграбчи набрѣчканата си майчина ржка да я цѣлуе. Девоичето не знаеше кжде да се дѣне.

— Отъ кжде ми я водишъ?

— Отъ Одаитѣ, мале.

— Отъ Одаитѣ ли?

Свѣтнаха очитѣ на старата. Заблѣщукаха дветѣ парички на ушитѣ на девоичето.

Какъ ти е името, дѣще?

— Нанка.

— Отъ кои си?

— Отъ Ханчето.